

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/88/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214413
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1312214413.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, so sídlom: Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, proti žalovanej: Slovenská republika, v zastúpení Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy a o návrhoch žalobcu na prerušenie konania, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 26.februára 2015, č.k. 10C/170/2012-136, na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 26.februára 2015, č.k. 10C/170/2012-139, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 26. februára 2015, č.k. 10C/170/2012-141, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26.februára 2015, č.k. 10C/170/2012-136, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti **p o t v r d z u j e .**

II. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26.februára 2015, č.k. 10C/170/2012-139, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika- Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010 **p o t v r d z u j e .**

III. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 26.februára 2015, č.k. 10C/170/2012-141 **p o t v r d z u j e .**

IV. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 26.02.2015, č.k. 10C/170/2012-136, zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10C/170/2012, podľa § 109 ods. 1 písm. b/, ods. 2 písm. c/ O.s.p. (platný a účinný v čase vydania rozhodnutia). Návrhom sa žalobca domáhal prerušenia konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veci vylúčenia sudcu povereného pojednávaním vecí (uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2012, sp.zn. 6NcC/225/2012). Súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil tým, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá, § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (platného a účinného v čase vydania rozhodnutia). Uviedol, že zákon dôvody, ktoré bránia súdu pokračovať v konaní, rozlišuje na dôvody, pri danosti ktorých súd musí prerušiť konanie, a pri

ktorých môže prerušiť konanie. Žalobca podaný návrh na prerušenie konania odôvodňoval tým, že podal sťažnosť na Ústavnom súde SR z dôvodu porušenia jeho práva na súdnu ochranu, práva na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že podanie takejto sťažnosti, ktoré žalobca v danom prípade ani nepreukázal, nie je dôvodom na prerušenie konania. Poukázal na to, že žalobca ani nepreukázal, že by jeho sťažnosť bola Ústavným súdom SR prerokovaná a prijatá na ďalšie konanie a sťažnosť sa navyše týkala len procesnej otázky rozhodnutia nadriadeného súdu. Súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko rozhodnutie vo veci samej nezáviselo od výsledku konania o podanej sťažnosti na Ústavnom súde SR, v ktorom sa neriešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, neboli splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ani § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (platného a účinného v čase vydania rozhodnutia).

2. Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. (platného a účinného v čase podania odvolania) a to, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ustanovením § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ustanovením § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol v odvolaní, že súd prvej inštancie v napadnutom uznesení vôbec nekonkretizuje, prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky pre prerušenie konania; uznesenie je preto nepreskúmateľné, tým tiež porušuje jeho právo na súdnu ochranu, je arbitrárne, ústavne neakceptovateľné, v rozpore s čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca riadne a včas požiadal o prerušenie konania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. V texte žaloby súd upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Skutočnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach; napr. vo veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp.zn. 11 NcC 46/2012, na Krajskom súde v Prešove, na Krajskom súde v Nitre. Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť. Konanie malo byť rozhodne prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu. Odvolaciemu súdu navrhol preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

3. Okresný súd Bratislava III uznesením zo dňa 26.02.2015, č.k. 10C/170/2012-139, zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10C/170/2012, do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. V rámci odôvodnenia súd prvej inštancie uviedol, že z vyjadrenia žalovanej mal za preukázané, že z dôvodu podaného odvolania proti uzneseniu o prerušení konania sp. zn. 7C/6/2010, Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 22.12.2014, sp. zn. 12Co/127/2013, zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o prerušení konania, a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konanie o prejudiciálnych otázkach, z ktorého existencie žalobca odvodzuje dôvod na prerušenie konania, tak ani nezačalo, a teda nenastal základný predpoklad pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (platného a účinného v čase vydania rozhodnutia). Okrem uvedeného súd prvej inštancie poukázal na to, že predmetom konania na Okresnom súde Prešov vo veci sp. zn. 7C 6/2010 je náhrada škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého nároku sa domáha žalobkyňa, ktorá nie je účastníčkou tohto konania, pričom účastníci tohto konania vystupujú na strane žalovaných, a preto zodpovedanie prejudiciálnych otázok nemá význam pre rozhodnutie v tejto veci, nakoľko predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

4. Proti tomuto uzneseniu podal žalobca včas odvolanie dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. (platného a účinného v čase podania odvolania) a to, že súd prvej inštancie nesprávne

vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ustanovením § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a to, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ustanovením § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a to, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. a to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca uviedol v odvolaní, že opodstatnenosť návrhu na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnych otázok spočíva v tom, že v danom konaní bude zodpovedaná otázka, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania, ktoré žalobca navrhuje prerušiť je náhrada škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom podklade, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Zodpovedanie správnosti postupu exekučného súdu Súdny dvorom Európskej únie bude mať podľa názoru žalobcu význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci, a s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Žalobca má za to, že tento názor je potvrdený medzi inými, napríklad aj Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 11C/355/2012, Okresným súdom Bratislava II, v konaní vedenom pod sp.zn. 19C/195/2012, Okresným súdom Pezinok v konaní vedenom pod sp.zn. 6C/259/2012, ktoré pristúpili k prerušeniu konania, až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach. Žalobca má za to, že v konaní pred Okresným súdom Prešov vedeným pod sp. zn. 7C/6/2010, o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, budú Súdnemu dvoru Európskej únie predložené prejudiciálne otázky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie súdu o návrhu žalobcu, pričom konanie nie je doposiaľ právoplatne skončené, a preto je daný dôvod podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. (platný a účinný v čase podania odvolania) a je potrebné konanie o zaplatenie prerušiť, až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 7C/6/2010. Z týchto dôvodov navrhuje, aby odvolací súd zmenil uznesenie Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 26.02.2015, sp. zn. 45C/97/2012 tak, že návrhu na prerušenie konania vyhovie.

5. Okresný súd Bratislava III uznesením č.k. 10C 170/2012-40 zo dňa 15.10.2013 z dôvodu hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie veci, ktoré skutkovo spolu súviseli a týkali sa tých istých účastníkov a boli vedené pod. sp. zn. 10C 170/2012, sp. zn. 10C 171/2012, sp. zn. 10C 172/2012, sp. zn. 10C 174/2012, sp. zn. 10C 175/2012, sp. zn. 10C176/2012, sp. zn. 10C 177/2012. Spoločné konanie je vedené pod sp. zn. 10C 170/2012, rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.10.2013.

6. Okresný súd Bratislava III rozsudkom zo dňa 26.02.2015, č.k. 10C/170/2012-141, zamietol žalobu a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa návrhom doručeným súdu 27.09.2012 domáhal náhrady škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 276,60 eur titulom nesprávneho úradného postupu na základe toho, že žalobca navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu podľa Exekučného poriadku, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní zo strany dlžníka (S. L.); exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením si záväzku dlžníka vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 1180085. Žalobca dňa 10.05.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Žalobca dôvodil, že mu vznikla majetková škoda predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom. Podľa žalobcu vynaložil na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému 70,-eur, na udržiavanie a správu informačného systému 40,- eur, na komunikáciu s pôvodným exekútorom sumu 50,- eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných súdu, na poštové a telekomunikačné výdaje sumu 15,- eur, spolu 175,- eur. Nemajetkovú ujmu odôvodnil skutočnosťou, že exekučný súd ho vystavil neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora riziku zániku povinného, riziku zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziku insolvenčnej povinného. Zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v

súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, keď vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, ale aj na strane jeho majiteľov. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si žalobca v uplatnil sumu 276,60 eur za nečinnosť exekučného súdu výpočtom na základe alikvotného pomeru 55,32 eura za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že v právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 171/2012, sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 221,28 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na tom právnom základe, že žalobca, ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 4170045 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: L. Q.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 14217/2011. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 022645. Žalobca dňa 11.08.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 7 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 172/2012, sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 553,20 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na tom právnom základe, že žalobca, ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 7100105 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: D. Q.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 3000/2011. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 021622. Žalobca dňa 10.08.2009 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora, podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 174/2012, sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na to právnom základe, že žalobca, ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 4060477 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: D. U.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 1790/2003. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 027313. Žalobca dňa 11.08.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 175/2012, sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 331,92 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na tom právnom základe, že žalobca, ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 2050106 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných

dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: Viliam Kress. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 2165/2003. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 028164. Žalobca dňa 11.08.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C/176/2012, sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 774,48 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na tom právnom základe, že žalobca, ako oprávnený subjekt -veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 7140006 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: Jolana Bačová. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 480/2003. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 026557. Žalobca dňa 11.08.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti. V právnej veci vedenej pod sp. zn. 10C 177/2012, sa žalobca podaným návrhom na začatie konania zo dňa 17.09.2012, doručeným súdu dňa 27.09.2012, domáhal voči žalovanému zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 774,48 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhrady trov konania, na tom právnom základe, že žalobca, ako oprávnený subjekt - veriteľ zo zmluvy o úvere číslo 8010204 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka, povinného: L. Q.. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 2779/2012. Súdny exekútor predložil návrh žalobcu na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom Okresnému súdu Bratislava III a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a udelil mu poverenie registrované pod číslom: 5103 027491. Žalobca dňa 11.08.2010 podal exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, ktorý nerozhodol o podanom návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené exekučným poriadkom. Ako dôkaz označil súdny spis exekučného súdu založený pre exekučné konanie, ktorý obsahuje všetky podstatné listiny vysvetľujúce právne významné skutočnosti.

7. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku ďalej poukázal na to, že žalovaný žiadal návrh zamietnuť, ako právne neopodstatnený, a to z dôvodu nepreukázania splnenia zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie nároku na náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Poukázal na zmätočnosť podania, keď v jednotlivých žalobných návrhoch sa vyskytujú viaceré nedostatky. Ohľadne prieťahov v konaní žalovaný uviedol, že žalobca neuviedol, ktoré kroky podnikol na ich odstránenie, žalovaný mal za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd Slovenskej republiky. Prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 boli doručené žalovanému dňa 23.04.2012, pričom návrh vo veci samej bol už dňa 27.09.2012 doručený Okresnému súdu. Žalovaný mal za to, že ide o predčasne uplatnený nárok. Ak exekučný súd nekonal o návrhu žalobcu, ako oprávneného, na zmenu súdneho exekútora, žalobcovi nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy, ktorým bezpochyby bolo podanie sťažnosti predsedovi príslušného súdu proti porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Ak žalobca tento prostriedok nápravy nevyužil, zanedbal svoju všeobecnú preventívnu

povinnosť, keďže si nepočínal tak, aby nedošlo ku škode na jeho majetku. Žalovaný ďalej vzniesol námietku premlčania, nakoľko zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom v návrhoch, v niektorých konaniach k nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť v období pre marcom 2009, pričom lehota na uplatnenie týchto nárokov uplynula pri každom takomto nároku osobitne, a to po troch rokoch od momentu uplynutia 30-dňovej lehoty od doručenia návrhu na zmenu súdneho exekútora.

8. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie na deň 26.02.2015, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil, doručenie predvolania mal riadne a včas vykázané, žiadal súd o odročenie pojednávania, z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania. Žalovaný sa na pojednávanie nedostavil, doručenie predvolania mal riadne a včas vykázané, neúčast' na pojednávaní ospravedlnil, návrh žalobcu na prerušenie konania žiadal zamietnuť, nakoľko nebol daný žiaden relevantný dôvod na prerušenie konania. V danom prípade súd prvej inštancie vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti účastníkov, prihliadol na obsah spisu a vykonané dôkazy, podľa § 101 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (Uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/116/93), a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Poukázal na to, že neodňal účastníkom možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti zbavili tým, že sa na pojednávanie nedostavili, hoci boli na pojednávanie včas predvolaní viac, ako päť dní pred termínom pojednávania, podľa § 115 ods. 2 O. s. p. a tým si účastníci sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné práva a oprávnené záujmy. Súd prvej inštancie poskytol účastníkom, ich zástupcom reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy, túto možnosť nevyžili.

9. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 boli doručené žalovanému dňa 23.04.2012. Súd prvej inštancie uviedol, že predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody má obligatórny charakter, podľa ktorého nárok na náhradu škody na súde nie je možné uplatniť skôr než uplynie šesťmesačná lehota od uplatnenia nároku poškodeným pred príslušným orgánom, neúspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je predpokladom uplatneného nároku na súde. Žalobca podal žaloby na súd prvej inštancie dňa 27.09.2012, teda pred uplynutím šesť mesačnej lehoty od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, žalovaný neuznal nárok žalobcu, čo vyplynulo z vyjadrenia žalovaného do šiestich mesiacov od podania žiadosti neuspokojil nárok na náhradu škody, preto mal súd prvej inštancie za to, že šesťmesačná lehota v čase rozhodovania súdu uplynula a žalobu nemožno považovať za predčasne podanú, a preto je daná právomoc súdu vec prejednať a rozhodnúť.

10. Z obsahu pripojených exekučných spisov mal súd prvej inštancie preukázané, že exekučné konania sa začali pred 01.09.2005: sp. zn. 34Er/1139/2003, dňa 27.05.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 03.06.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 06.10.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora; sp. zn. 36Er/2738/2002, dňa 27.09.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 02.10.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 23.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora; sp. zn. 34Er/1848/2002, dňa 02.08.2002 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 12.08.2002 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 14.10.2009 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora; sp. zn. 36Er/1203/2003, dňa 03.06.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 09.06.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 23.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora; sp. zn. 34Er/1601/2003, dňa 16.07.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 23.07.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 23.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora, sp. zn. 36Er/1044/2003, dňa 05.05.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 22.05.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora; sp. zn. 36Er/1340/2003, dňa 02.06.2003 oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie, dňa 18.06.2003 súdny exekútor podal na súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, dňa 22.11.2010 oprávnený podal návrh na zmenu súdneho exekútora.

11. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože žalobca nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Zdôraznil, že predpokladom

objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok a to nesprávny úradný postup, existencia majetkovej ujmy resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Nesprávnym úradným postupom sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. V posudzovaných exekučných veciach je potrebné aplikovať ustanovenie § 44 ods. 6 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31.08.2005, podľa ktorého ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosť oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Podľa súdu prvej inštancie teda exekučný súd s poukazom na § 44 ods. 6 Exekučného poriadku v spojení s § 238 ods. 1, ods. 2 Exekučného poriadku v rozhodnom období nebol viazaný lehotou na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekúcie. Vzhľadom na uvedené dôvody nemal súd prvej inštancie preukázaný nesprávny úradný postup (existenciu prieťahov v predmetných exekučných konaniach), ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Súd prvej inštancie navyše poukázal na to, že z judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov zaručeného ústavou v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR /II.ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III ÚS 59/05/. Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie neznamená v zmysle platnej judikatúry automaticky zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Okrem toho pri posudzovaní nároku na náhradu škody z dôvodu existencie prieťahov v súdnom konaní, môže súd vychádzať len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následky prieťahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov. Podstatným zistením pre súd prvej inštancie bola tiež skutočnosť, že v súdnom spise sa ani nenachádza sťažnosť oprávneného na prieťahy v konaní. Ústavný súd Slovenskej republiky dňa 3.10.2012, I.ÚS 476/2012-12 rozhodoval o sťažnostiach žalobcu, pričom konštatoval, že doterajšia dĺžka predmetných konaní sama o sebe nie je ešte takej povahy, aby len na jej základe bolo možné v danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľky, resp. že doba konaní vedených okresným súdom zasiahla samotnú podstatu a účel základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd takým závažným spôsobom, že by to odôvodňovalo prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

12. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že škodou sa rozumie ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ako všeobecným ekvivalentom, spočíva v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré by sa museli vynaložiť, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu. Žalobca však v konaní skutočnú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré podľa neho uplynulo, súdu ničím nepreukázal. Súd prvej inštancie neprihliadol na listinný dôkaz žalobcu, znalecký posudok č.1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaný Ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorý bol zaregistrovaný pod Spr. č. 3272/2014, nakoľko sa jednalo o všeobecný znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný za obdobie rokov 2009-2012, a neuvádzal sa v ňom presný výpočet škody na konkrétne jednotlivé uplatnené nároky v jednotlivých konaniach. Súd prvej inštancie nepovažoval žalobcom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech. Taktiež z obsahu spisu nemal súd prvej inštancie preukázané, že v danej veci žalobca zaslal urgencie adresované exekučnému súdu, navyše postup súdu (vzhľadom na vyššie uvedené) nevykazoval znaky zbytočných prieťahov, za ktoré by mal štát zodpovedať za škodu. Súd prvej inštancie zároveň dospel k záveru, že žalobca vo vzťahu k celému uplatnenému nároku na náhradu škody nepreukázal ani priamu a bezprostrednú príčinnú súvislosť, medzi škodou a konaním exekučného súdu. Žalobca k svojej činnosti využíva informačný systém na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, výška nákladov prevádzkovania na správu informačného systému a udržiavanie systému patrí do podnikateľskej činnosti, ktorú musí navrhovateľ

vykonávať. Nutnosť spravovať pohľadávku oprávneného zapríčinil povinný tým, že neplnil svoj dlh a oprávnený musel vymáhať pohľadávku formou exekúcie, ide o náklady ktoré by bolo možné zahrnúť do náhrady trov exekúcie. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal vznik škody, ani výšku škody v zmysle § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Vo vzťahu k nemajetkovej ujme súd prvej inštancie zdôraznil, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak podľa § 17 ods. 2 zák.č.514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie pritom poukázal na judikatúru, podľa ktorej odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietiahmi v konaní, nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo (rozsudok NS ČR sp.zn. 30 Cdo 675/2011). O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému, ktorému žiadne trovy konania nevznikli, náhradu trov konania nepriznal.

13. Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podal včas odvolanie žalobca dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/, g/, h/, § 205 ods. 2 písm. c/, d/, e/, f/ O.s.p. (platné a účinné v čase vydania rozsudku a podania odvolania) a to, že súd prvej inštancie odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci; súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní uviedol, že z ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Odvolateľ má za to, že súd prvej inštancie preto nemohol postupovať podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Z neúčasti sa ospravedlnil, pričom trval na osobnej účasti právneho zástupcu a žiadal o odročenie pojednávania. Ak napriek tomu súd konal a rozhodol v neprítomnosti jeho a jeho právneho zástupcu, odňal mu možnosť konať pred súdom. V žalobe upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že Krajský súd v Bratislave nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17.10.2012, sp. zn. 11NcC/46/2012, na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 345/2009, I. ÚS 27/1998, III. ÚS 16/2000. Podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozsudku, k dôkazom, ktoré vykonal. Za tohto stavu došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva na súdnu ochranu, k odňatiu možnosti konať pred súdom. Konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému je prípustné odvolanie; a tak v čase podania odvolania proti rozsudku o zamietnutí návrhu na začatie konania vo veci samej nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu prvej inštancie, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu; meritórne rozhodnutie je prinajmenšom predčasné. Súd prvej inštancie pochybil, keď uvádzal, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prietahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Bolo potrebné

vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise; za stavu, kedy sa žalovaná vôbec nevyjadrila k podanej žalobe, mal mu súd umožniť uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým a právnym otázkam nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Ak súd zistil, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu vyjadrili. Majú právo vyjadriť sa aj k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Táto zásada nie je obmedzená ani druhom súdneho procesu. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu, je arbitrárne. Skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, súd ale odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach, v ktorých vystupujú tí istí účastníci, v ktorých bol rozdielny skutkový dej, a teda skutkový základ. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Dlžník nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu. Právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vyčíslenie škody vychádzalo z jeho účtovnej agendy, pričom z dôvodu ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné, obchodné zmluvy. Výšku škody chcel preukázať znaleckým posudkom, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvej inštancie nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje žalobca za vnútorne rozporné. V súvislosti s majetkovou ujmom analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie tiež pochybil, keď rozhodol skôr, ako rozhodol o jeho žiadosti o prerušenie konania. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru krajských súdov (mutatis mutandis Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/174/2014). Odvolaciemu súdu navrhol preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na opätovné prejednanie.

14. Žalovaný sa k odvolaniam žalobcu nevyjadril.

15. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a napadnuté uznesenia súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré im predchádzalo, súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), tieto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, respektíve zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolania žalobcu nie sú dôvodné. Napadnutý rozsudok, rovnako ako uznesenie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti a uznesenie, ktorým zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 ako vecne a právne správne potvrdil (387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku).

16. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

17. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predtým, než nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

18. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, pričom navrhol prerušiť konanie do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom sa riešili viaceré nastolené otázky, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie vo veci samej. Žalobca dôvodil, že na Ústavný súd Slovenskej republiky podal ústavnú sťažnosť, ktorou žiadal vysloviť, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2012, sp. zn. 6NcC/225/2012, bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že Ústavný súd Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu v prejednávanej veci rozhodol uznesením zo dňa 04.06.2014, č.k. II. ÚS 276/2014-11 (viď všeobecne dostupnú stránku Ústavného súdu Slovenskej republiky) tak, že túto odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Znamená to, že v čase podania návrhu na prerušenie konania (dňa 20.02.2015; č.l. 97 spisu), tým viac v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, a teda aj v čase podania odvolania proti napadnutému uzneseniu, žalobca mal resp. musel mať vedomosť o tom, že ním uvádzaný dôvod prerušenia konania už od júna 2014 neexistoval, resp. ním uvádzaná právna skutočnosť nemohla naplňovať zákonom tolerovanú prekážku ďalšieho pokračovania v konaní. Súd prvej inštancie navyše správne poukázal na to, že v konaní o podanej sťažnosti na Ústavnom súde SR sa neriešila otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, a preto ani z tohto dôvodu by neboli splnené podmienky na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. ani § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (platného a účinného v čase vydania rozhodnutia). S poukazom na všetky vyššie uvedené dôvody, citované zákonné ustanovenia, odvolací súd napadnuté uznesenie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, potvrdil.

19. Pokiaľ ide o uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca žiadal prerušiť toto konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. (platného a účinného v čase vydania uznesenia), v zmysle ktorého pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. (v súčasnosti § 164 C.s.p.) upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Rozhodujúcim hľadiskom je tu zásada hospodárnosti konania, preto prerušenie konania z hľadiska tohto ustanovenia predstavuje skôr výnimku, ako pravidlo. Z uvedeného vyplýva, že strana v konaní síce môže navrhnúť prerušenie konania, avšak súd nie je povinný takémuto návrhu vyhovieť a je výslovne na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom predpokladanej prekážky konania, ktorého prerušenia sa žalobca domáha, aj skutočne konanie preruší, alebo bude v ňom pokračovať. Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že z obsahu spisu a z vykonaného dokazovania nevyplýva existencia zákonom predpokladanej prekážky konania, a teda nebola vôbec daná potreba prerušiť konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 10C/170/2012, podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. a v súčasnosti podľa § 164 C.s.p. (t.j. do rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní pred Okresným súdom Prešov, sp. zn. 7C/62/2010). V štádiu konania, keď rozhodoval súd prvej inštancie, bolo uznesenie Okresného súdu Prešov, č.k. 7C/6/2010- 269, zo dňa 07.10.2013, zrušené uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.12.2014, sp. zn. 12Co/127/2013, a teda prejudiciálne otázky neboli predložené Súdnemu dvoru Európskej únie. Neexistovala teda prekážka postupu súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 10C/170/2012, nakoľko nebola daná taká skutočnosť, ktorá by ukladala zákonnú povinnosť súdu konanie prerušiť a počkať na rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach. Žalobcom označené právne skutočnosti teda v čase rozhodovania súdu prvej inštancie netvorili zákonom tolerovanú prekážku ďalšieho pokračovania v konaní.

20. Odvolací súd nad rámec uvedeného zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 boli predložené prejudiciálne otázky v marci 2015, pričom uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť dňa 30.04.2015. Konanie o položení prejudiciálnych otázok bolo vedené pred SD EÚ pod sp. zn. C-168/18-Tomášová od 14.04.2015 a vo veci bol vydaný rozsudok dňa 28.07.2016. Z uvedeného vyplýva, že v štádiu odvolacieho konania už viac nie je daný žalobcom tvrdený dôvod na prerušenie konania, nakoľko prejudiciálne konanie je už skončené. Bez ohľadu na uvedené, odvolací súd zastáva názor, že vyriešenie otázok porušenia komunitárneho práva v rámci neskôr iniciovaného konania na SD EÚ, v dôsledku čoho bolo prerušené konanie vedené pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, by vzhľadom na znenie položených prejudiciálnych otázok, nebolo ani objektívne spôsobilé mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej v predmetnom konaní, a teda nebolo by ani spôsobilým dôvodom na fakultatívne prerušenie konania v preskúmvanej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorého sa domáhal žalobca. Prejudiciálne otázky predložené SD EÚ nemali priamy a vecný súvis s konaním vedeným na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 10C/170/2012, v rámci ktorého sa rieši otázka náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Už len z týchto dôvodov bolo potrebné uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 26.02.2015, č.k. 10C/170/2012-139, ktorým súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C 6/2010 ako vecne a právne správne potvrdiť.

21. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd potvrdil, pretože je vo výroku vecne správny a keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku, ako správnymi, rozsudok odvolacieho súdu už ďalšie dôvody neobsahuje (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.). Pre správnosť dôvodov napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť nasledovné.

22. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie správnym smerom, z neho vyvodil správne skutkové závery, vec rozhodol správne aj po právnej stránke. Rozsudok obsahuje všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku). V ňom dal súd prvej inštancie jasnú a presvedčivú odpoveď na podstatnú otázku, prečo žalobe žalobcu na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. nevyhovel. Dôkazy hodnotil v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej otázky rozhodnutia; avšak len tej, ktorá je pre rozhodnutie vo veci rozhodujúca, nevyhnutná. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.09.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008]. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/2004).

23. Je nepochybné, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Štát (Slovenská republika), ako správne uviedol aj súd prvej inštancie, zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z.z. (okrem orgánov územnej samosprávy pri výkone samosprávy) a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným

postupom (§ 2, § 3 ods. 1 citovaného zákona). Podľa citovaného zákonného ustanovenia teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh orgánov verejnej moci uvedených v ustanovení § 2 citovaného zákona o.i. aj nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia, nezákonným rozhodnutím (nezákonne vydaným). Tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 citovaného zákona). Je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu (bez ohľadu na zavinenie); štát však zodpovedá len vtedy, ak sú súčasne splnené aj ďalšie podmienky zodpovednosti, a to existencia škody, nemajetkovej ujmy, nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, nezákonné rozhodnutie, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, nezákonným rozhodnutím. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie.

24. Pokiaľ ide o právne posúdenie veci, má odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie za to, že žalobca nepreukázal splnenie žiadneho z predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že už prvý zákonný predpoklad, ktorým je nesprávny úradný postup, nebol splnený. Žalobca odvodzuje svoj nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní, vedenom pre pohľadávku žalobcu v zákonom stanovenej lehote. Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom ku dňu podania návrhu oprávneného na zmenu exekútora, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak. Podľa ustanovenia § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že na rozhodnutie o návrhu oprávneného na zmenu exekútora zákonodarca exekučnému súdu nestanovil lehotu. Z uvedeného je zrejmé, že exekučný súd pri rozhodovaní o návrhu na zmenu exekútora nebol v danej veci viazaný 30-dňovou zákonnou lehotou od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, a teda rozhodnutím o zmene exekútora až po jej uplynutí neporušil žiadnu zákonnú lehotu a nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu. Vzhľadom na nesplnenie prvého z kumulatívnych predpokladov pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., nebolo potrebné skúmať splnenie ďalších predpokladov. Odvolací súd však pre úplnosť dodáva, že sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal vznik, ani výšku majetkovej škody.

25. Odvolací súd ďalej k odvolacej námietke nestrannosti konajúceho sudcu uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 25.10.2012, sp.zn. 6NcC/225/2012, JUDr. Danielu Linetovú nevyvlúčil z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava III, pod sp. zn. 10C/170/2012. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 04.06.2014, č.k. II. ÚS 276/2014-11, ústavnú sťažnosť žalobcu o porušení jeho práv daným uznesením Krajského súdu v Bratislave odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie. Znamená to, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie napadnutým rozsudkom, v dôsledku podania ústavnej sťažnosti, bolo už rozhodnuté o námietke zaujatosti v neprospech žalobcu. V danom prípade nie je daný odvolací dôvod spočívajúci v tom, že rozhodoval vylúčený sudca, práve s poukazom na vyššie uvedené rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave a Ústavného súdu Slovenskej republiky v prejednávanej veci. Neobstojí ani ďalší odvolací dôvod spočívajúci v tom, že súd prvej inštancie žalobcovi odňal možnosť konať pred súdom, keď konal a rozhodol v jeho neprítomnosti a z tohto dôvodu sa nemohol vyjadriť k predloženým a vykonaným dôkazom a nemohol predložiť znalecký posudok na ustálenie výšky škody. Predvolanie na pojednávanie konané dňa 26.02.2015 bolo doručené právnomu zástupcovi žalobcu s dostatočným časovým predstihom (§ 115 ods. 1, 2 O.s.p. platný a účinný v čase nariadenia pojednávania). Daného pojednávania sa nezúčastnil žalobca, ani jeho právny zástupca, svoju neprítomnosť neospravedlnili, nepožiadali z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania, žiadali súd o odročenie pojednávania z dôvodu podaného návrhu na prerušenie konania, ktorý bol zamietnutý. Súd prvej inštancie za tohto skutkového stavu správne postupoval, keď konal a rozhodol v ich neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) a vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. Súd prvej inštancie dal žalobcovi dostatočný časový priestor predložiť a navrhnúť dôkazy, oboznámiť sa s dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a na pojednávanie obe strany, právneho zástupcu žalobcu, riadne a včas predvolal. Sám žalobca, z vlastného rozhodnutia, tento priestor nevyužil. Svoju vlastnú pasivitu nemôže dávať na vrub súdu a v konečnom dôsledku využiť vo svoj prospech. Znamená to, že súd prvej inštancie poskytol účastníkom (aj právnomu zástupcovi

žalobcu) reálnu možnosť chrániť svoje práva a oprávnené záujmy. Ak túto možnosť nevyužili, osobitne odvolateľ, bez uvedenia dôvodov (ospravedlniteľných), takéto správanie už zákonodarca nedovoľuje v odvolacom konaní zohľadniť v ich prospech. Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca pred začatím pojednávania súdu nepredložil ním spomínaný znalecký posudok, nestalo sa tak ani v odvolacom konaní. Napokon v súlade s ustanovením § 120 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného v čase vyhlásenia rozsudku) napriek povinnosti účastníkov označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Vo svojom rozhodnutí vychádzal pritom z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise. V odvolaní žalobca uvádza len všeobecné dôvody ohľadne spôsobených prietahov v exekučnom konaní, neuvádza konkrétne skutočnosti, ktorými by spochybňoval vecnú a právnu správnosť rozsudku súdu prvej inštancie v otázke dôvodnosti škody a nemajetkovej ujmy. Žalobca si nesplnil svoju základnú povinnosť tvrdenia, neunesol dôkazné bremeno v otázke vzniku a výšky škody, či došlo k ohrozeniu vymožitelnosti pohľadávky od povinného (napr. zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného v čase rozhodovania súdu). Nepreukázal listinami/skutočnosťami uplatňovanú skutočnú škodu. Nakoľko žalobca neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody, a ani jej príčinnú súvislosť s nesprávnym úradným postupom, neunesol dôkazné bremeno a súd prvej inštancie preto z uvedeného dôvodu žalobu zamietol. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmom odvolací súd uvádza, že ani samotné nedodržanie zákonnej lehoty bez preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, nezakladá bez ďalšieho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca si náhradu nemajetkovej ujmy uplatnil za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Žalobca tieto svoje tvrdenia žiadnym spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal; uvádzané skutočnosti tak ostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho zásahu.

26. K argumentácii žalobcu namietajúcej rozhodnutie o návrhu na prerušenie konania v rozhodnutí o veci samej odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu prvej inštancie v danom prípade uplatňovaný nebol. Odvolací súd sa preto nezaoberal odvolacími námietkami žalobcu, v ktorých reagoval na procesný postup súdu prvej inštancie nevyplývajúci z obsahu spisu a ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (námietky o nevyhovení žiadosti žalobcu na odročenie pojednávania, námietka o tom, že konečné vydanie rozhodnutia vo veci samej neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí súčasne rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie).

27. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p., s dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany v konaní, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.04.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5Cdo/218/2009, 3Cdo/51/2011, 3Cdo/186/2012, 7Cdo/56/2011).

28. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, a preto mu podľa vyššie citovaných ustanovení vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 262 ods. 2 C.s.p.

29. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).